

Tres minutas per l'amor.

Tres minutas, lo temps d'una pausa. Pausa publicitària que l'emission se debanava en dirècte. Quitèt la sala saludat per una tronadissa de picaments de mans e l'animairitz tota melicosa e flacassa lo menèt detràs las cortinas e lo faguèt sèire fàcia un ecràn. Serían pas estadas las banquetas de velós roge e lo luxe foncional del membre que cinc dònas i èran assetadas se seriá cresegut dins un film policièr. Sabètz quand darrièr una veirina, un testimòni dèu reconeisser al mièg d'autras personas estiquetadas, lo malfatàn que manquèt lo sagatar o que raubèt sota son nas lo pòrtamoneda d'una mameta tròtamenut. Mas ara cossí trapar demèst aquelas femnas pro avançadas en atge la farfantela dançarèla que te virava coma una baudufla en te daissant entreveire lo blanc coquin de sa braieta ? E aquela que teniá de trenèlas blondas que se devinhavan tan sedosas que seriá estat un chale de las daissar colinar entre los dets ? E l'autra que se torciá los pòts dins una bèba que te demandavas s'èra inocenta o provocaira, e mai aquela que te negavas còrfalit dins l'aiga cristalina de sos uèlhs pivelants. E puèi la rossèla de pel, amb son nas tant polidament regussat que te daissava mut, nec e tancat pas que de l'espínchar.

La pub, toalhetas antifugidas urinàrias, escala-escalièrs electric, enterradas programadas e prepagadas, èra estada causida, sabentament adaptada a l'ora d'escota, lo mitan de l'aprèp-dinnada, e al public, a son public. Coma disiá el, amb l'umor que lo caracterizava, a la debuta copavan las cadieiras per me venir escotar ara me venon escotar sus son fautuèlh de ròdas.

D'annadas que cantava amb una capitada e un estrambòrd que fòrças li envejavan. Son art l'aviá menat als quatre cantons del monde e se comptavan pas pus sas conquistas femininas. Los jornalistas dins son barrejadís americanizat l'apelavan « lover », femnassièr, cigalièr, aurián dich las bugadièiras de son endrech d'enfança. Per aquela emission, son « albom de familha », aviá demandat que li retrobèsson, puslèu que las actriças e las celebritats qu'avián bolejat sa vida, sas companhas de la pichòta escòla. Malgrat las annadas, malgrat sa capitada e sa celebritat lo pivelavan encara, aquelas cinc drolletas de son vilatjon d'enfança . Dins tot lo tarrabastal de sa vida rica e plena, son remembre èra sempre demorat al canton mai secret de son còr. Sas amors de joinessa fin finala.

Al fons çò que mai lo tafurava encara e totjorn èra aquel afar de bonbonalha. Dempuèi mai de setanta ans que se pausava la question. A l'escòla se passava pas jorn que non trapèsse, dins sa pòcha, sus sa taula, dins son cartipèl o dins sa troça, quora un caramèl, quora una pralina, una dragèia, un sucre d'òrdi, una regaliça, que te sabe ieu e non jamai aviá capitat de devinhar quina man li porgissiá aquela doçor. Torn a torn s'èra pensat de l'una o de l'autra de sas companhas d'escòla. La de la gonèla plissada, la de l'agach cristalenc o aquela de la bèba provocaira, levat que foguèsse la rossèla del nas en trompeta o encara la drolleta de las trenèlas sedosas ? Lo mistèri demorava. De paur de s'enganar e de se far moquetar s'èra pas jamai riscat de demandar a l'una o a l'autra lo fin mot d'aquela misteriosa e doça provenda. Dijòus e dimenge escartats, demoravan cinc jornadas dins la setmana, cinc bonbons, cinc drolletas, equacion per l'ora sens responsa, mas aqueste còp, òsca, anava saber.

La publicitat s'acabava : en revolums paradisiacs, una aiga azurejada e asepticada virolejava en èrsas purificatriças e netejairas dins la conca canda e blanquinèla d'un comun

ricament cairelat del sòl fins al plafond. Era temps de retrobar sas convidadas suspresas treboladas e trefolidas tant pel plaser d'enfaciar, enfin, aprèp tant e tant d'annadas que lo seguissián de luonh lo companh d'escòla vengut estelassa de la cançon que per la molonada que las badavan e las descaravan sens vergonha.

L'animairitz doçarelassa lo preguèt de la seguir, l'ora tant esperada veniá de sonar, anava saber. Enfin ! Quatre passes de far e se trapariá en plena lutz, se las prendriá totes cinc dins sos braces, un gèst teatral, un moment d'esmoguda grandarassa que partejarián de milhons de teléespectators atendresits. Es adonc que li tornèt, fòrça mai fòrta que de costuma, la dolor que li esquichava lo pitre. Retenguèt son bof, s'arranquèt a l'espatla de la peteta, mas aqueste còp lo mal cridava pas seba, al contrari, sarrava de mai en mai, las cambas s'aflaquiá. Encara un pas e s'espatarrèt de morre bordons sus l'empont. Un crit esglasiant emplenèt lo membre, las cameràs se tanquèron, las cortinas se barrèron. Aguèt, el, pas que lo temps dins son darrièr badalh de pensar a Molière. Pleguèt parpelas enrodat de cinc veusas desconsoladas.

L'enterrada foguèt de primièira, politicians e artistas i venguèron amassa, d'unes per amistat, d'autres per s'i far veire. Charradissas acabadas e regrets exprimits, passèron totes a de reng dabans lo cròs e escampèron en omenatge una ròsa blanca. Era una flor aitala que n'ornejava sa botonièira a cadun de sos concèrts.

Ne foguèt espantat lo cròca mòrt quand, la molonada esvalida, davalèt dins lo trauc per amassar las flors abans d'aclapar la caissa. Mesclats a las ròsas, ja espelofidas, devistèt cinc paquetons, regaliça, dragèias, pralinas, sucre d'òrdi e caramèl. Los arenguèt en forma de còr sul cabucèl de l'ataüt.